

- 7) Jeżeli z odpowiedzi udzielonych na powyższe pytania wynika, że węgierski organ ochrony danych może prowadzić postępowanie, lecz nie może stosować prawa krajowego, ale musi stosować prawo państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność gospodarcza, czy art. 28 ust. 6 dyrektywy o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że węgierski organ ochrony danych może tylko wykonywać uprawnienia przewidziane w art. 28 ust. 3 dyrektywy o ochronie danych zgodnie z uregulowaniem państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność gospodarcza i że zatem nie może nałożyć grzywny?
- 8) Czy pojęcie „adatfeldolgozás” [czynności techniczne w zakresie przetwarzania danych] użyte zarówno w art. 4 ust. 1 lit. a), jak i w art. 28 ust. 6 [węgierskiej wersji językowej] dyrektywy o ochronie danych jest identyczne z pojęciem „adatkezelés” [przetwarzania danych], wykorzystanym w terminologii wspomnianej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 31.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-233/14)

(2014/C 245/08)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. van Beek i C. Gheorghiu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że ograniczając dostęp do biletów na transport publiczny po preferencyjnych cenach dla studentów odbywających studia w Niderlandach do studentów mających obywatelstwo niderlandzkie immatrykulowanych w Niderlandach na prywatnych bądź publicznych uczelniach oraz studentów z innych państw członkowskich prowadzących działalność zarobkową, względnie którzy uzyskali w Niderlandach stałe prawo pobytu, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 18 TFUE (w zw. z art. 20 TFUE i art. 21 TFUE) oraz art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich ⁽¹⁾;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Podczas gdy niderlandzcy studenci mogą korzystać ze studenckich biletów na transport publiczny (niderl. „OV-studentenkaart”) uprawniających ich w Niderlandach do darmowego transportu publicznego, względnie po obniżonych cenach, studenci z innych państw członkowskich, którzy nie prowadzą w Niderlandach działalności zarobkowej, względnie którzy nie uzyskali w Niderlandach stałego prawa pobytu, muszą uiszczać pełną cenę biletu.
2. Komisja jest zdania, że niderlandzkie przepisy ustawowe powodują dyskryminację bezpośrednią ze względu na przynależność państwową, jako że obywatele UE, niebędący obywatelami Niderlandów są traktowani mniej korzystnie aniżeli obywatele niderlandzcy. Z tego powodu Niderlandy uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich z mocy art. 18 TFUE w związku z art. 20 TFUE i art. 21 TFUE.
3. Ponadto zachodzi dyskryminacja pośrednia ze względu na przynależność państwową, ponieważ uregulowanie krajowe, mimo iż jego brzmienie pozostaje neutralne, w rzeczywistości stawia w gorszej sytuacji dużo większy procent pewnych osób, chyba że ta odmienność traktowania jest uzasadniona przez obiektywne czynniki niemające związku z dyskryminacją ze względu na przynależność państwową.

4. Jako że liczba studentów zagranicznych przyjeżdżających w ramach programu Erasmus do Niderlandów przewyższa liczbę studentów niderlandzkich, którzy zdecydowali się odbyć pełny cykl studiów za granicą oraz ze względu na to, że w stosunku do tej ostatniej grupy w miejsce „OV-studentenkaart” przyznawane jest jednorazowe świadczenie dla celów finansowania studiów (niderl. „meeneembare studiefinanciering”) w kwocie 89,13 EUR na miesiąc (wartość z 2013 r.), w rezultacie tylko zagraniczni studenci w Niderlandach nie otrzymują żadnego rodzaju świadczenia ani wsparcia w postaci „OV-studentenkaart”. Stanowi to, zdaniem Komisji, pośrednią formę dyskryminacji w rozumieniu art. 24 dyrektywy 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.
5. Biorąc pod uwagę, że Niderlandy nie podjęły do dnia dzisiejszego wszystkich środków mających a celu położenie kresu odmiennemu traktowaniu zagranicznych studentów w odniesieniu do możliwości korzystania ze studenckiego biletu na transport publiczny („OV-studentenkaart”), Komisja doszła do wniosku, że Niderlandy uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 18 TFUE (w związku z art. 20 TFUE i art. 21 TFUE) oraz art. 24 dyrektywy 2004/38/WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 2 czerwca 2014 r. – Skatteverket przeciwko Davidowi Hedqvistowi

(Sprawa C-264/14)

(2014/C 245/09)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona pozwana: David Hedqvist

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy o podatku VAT ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że transakcje polegające na wymianie waluty wirtualnej na walutę tradycyjną i waluty tradycyjnej na walutę wirtualną, dokonywanej za wynagrodzeniem uwzględnianym przez usługodawcę w obliczeniu kursu wymiany, stanowią odpłatne świadczenie usług?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy art. 135 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że opisane powyżej transakcje wymiany są zwolnione z podatku VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).